

PRISTUPI

USMJERENOST CJELOKUPNE KATEHEZE NA ODRASLE

Lojze Uran

(NE)MOGUĆNOST RADA S ODRASLIMA PRI KATEHEZI NJIHOVE DJECE

Kao praktični kateheta susrećem sve probleme današnje katehizacije. Pred sobom imam cilj: voditi zajednicu i pojedinačne kršćane ka zreloj vjeri (OKD 21). Ali kako? Ako započnem s djecom koja dolaze na vjeronauk, osjećam kod mnogih da u svojoj obitelji nemaju osnovnih vjerskih iskustava, obiteljske molitve i slavljenja blagdana. Sve jasnije opažam tzv. zakonitost četiriju generacija. Ukoliko su djedovi i bake prakticirali vjerski život kod kuće i redovito dolazili na misu nedjeljama i blagdanima, njihova djeca dolaze na mise (i zbog roditelja), no u novoj obitelji ne mole. Treća se generacija još smatra kršćanima, svojoj djeci žele omogućiti primanje sakramenata do krizme i šalje ih na vjeronauk i možda (čak i prisilno) na misu. Ipak, sami nisu više stalno povezani s Crkvom. Slijedeća je, četvrta generacija, opasna. Danas pred sobom imamo veliki postotak djece četvrte generacije. Razumljivo je da se njihovi roditelji (osim kod prvopričesnika i krznanika) ne odazivaju na naše pozive na susrete za roditelje, jer je na njihovoj ljestvici vrijednosti vjera na vrlo niskom mjestu, a drugih je obaveza previše.

Naravno, situacija se razlikuje od župe do župe, nešto je drugačija na selu od one u gradu

iako zakonitost, unatoč svijetlim iznimkama, ostaje. Pogrešno bi bilo osuđivati i tražiti krivca. Ni rezignacija ili očekivanje čuda nije na mjestu. Te nas činjenice potiču da temeljitije razmislimo o mogućnosti prave katehizacije, a još prije nove evangelizacije odraslih. Samo čovjek koji će susretati odraslog kršćanina može postati odrastao vjernik. Tradicionalna vjernost može biti ishodište koje nužno mora voditi osobnoj vjernosti.

NUŽNOST PRAVE KATEHEZE ODRASLIH

„Ne možemo mirovati ukoliko ne riješimo pitanje kateheze odraslih. Otvoreno moramo naime priznati da je bez sudjelovanja zrele kršćanske zajednice koja raste iz Božje riječi, slavi spomen tajni Gospodnjih i svjedoči ljubavlju, utopija razmišljati o evangelizaciji današnjeg svijeta.” Ovako jasno rekao je papa Ivan Pavao II biskupima i svećenicima Piemonta 3. studenog 1984. No put od spoznaje do ostvarenja bit će zahtjevan i dug. Kateheta će morati sam, zajedno s drugima, stati na put preobraćenja i ponizno prihvaćati inspiracije Duha, „ponovno ući u tijelo majke” (Iv 3,4) da bi se mogao roditi novi čovjek. Ta je majka mjesna Crkva (župa) koja bez „kateheze odraslih ostaje sterilna maternica i neće radati novi život” (I. Pavao II). Starozavjetna Ana, Elizabeta i konačno

Marija dovoljno su jasni znakovi kakva je priprema potrebna i tko je taj koji daje život. Kad se vraćamo izvorima ustvari se okrećemo naprijed, prema Crkvi sutrašnjice, koja će možda biti tek malo stado, no ipak kvasac i sol koji će davati okus cijelom čovječanstvu.

Koncilski i pokoncilski dokumenti nam predstavljaju dozrijevanje spoznaje o nužnosti vjerskog odgoja odraslih. U odluci O misionarskoj djelatnosti opet je oživjela misao o nužnosti pravog katekumenata „koji nije tek objašnjenje vjerskih istina i zapovijedi, već uvođenje i primjereno dugotrajno navođenje na cjeloviti kršćanski život” (M 14). Pri tome se mislilo na misionarske zemlje u klasičnom smislu. Već je Opći katehetski direktorij ukazao na cjelokupni problem kateheze koja „sama po sebi predstavlja to da je čovjek već pristao na Kristovo Evanđelje koje Crkva naviješta. Ipak je više puta namijenjeno ljudima koji unatoč tome što pripadaju Crkvi stvarno još nikad nisu osobno pristali na otkriveno naviještanje (...). U svakom slučaju treba zapamtiti da obraćenje mora biti nužan i uvijek prisutan element dinamičnosti vjere, i da zato svaka kateheza mora obuhvaćati i evangelizaciju. Vrlo često istinske potrebe velikog broja vjernika iziskuju takav oblik evangelizacije već krštenih koji ima prednost pred katehezom”. Biskupska je sinoda 1977. u svojoj Poslanici Božjem narodu jasno naglasila da „je uzor svake kateheze katekumenat” (br. 8). Papa Ivan Pavao II progovorio je u Catechesi tradendae 1979. o „nekakvim katekumenima”, među kojima su i oni „koji su u svom djetinjstvu bili katehizirani primjerenom svojoj starosti, ali su nakon toga zapostavili svaku vjersku praksu i imaju u zreloj starosti dječje vjersko znanje” (CT 44).

Zakonik Crkvenog prava čak nalaže, između ostalog, župnicima „da se vjera mladih i odraslih učvršćuje različitim katehetskim oblicima i pobudama, da se rasvjetljuje i razvija (Kan 777/5). Najjasniji smjer za naš katehetski rad daje nam izvanredna Biskupska sinoda godine 1985, 20 godina nakon Koncila, kad kaže: „Nužan je nov napor za evangelizaciju i sveobuhvatnu i sistematičnu katehezu... Evangelizacija nevjerujućih pretpostavlja evangelizaciju krštenih, dakle i đakona, svećenika i biskupa.”

Gornje spoznaje crkvenih učitelja daju nam neke jasne smjernice:

- U katehezu (evangelizaciju) odraslih moraju najprije ući katehete same;
- Ako želimo doseći do udaljenih i nevjerujućih, potrebno je katehizirati vjerne;
- Katehizacija odraslih dio je cjelokupnog pastoralnog usmjerenja;
- Kateheza odraslih nije ponovna kateheza djece na višem stupnju, već je svojstven i specifičan put prema kojemu su usmjereni svi drugi stupnjevi kateheze. U katehetskom je dakle planiranju potrebno na prvo mjesto postaviti katehezu odraslih i sve drugo podrediti njenim ciljevima.

TKO SU ODRASLI U VJERI (BIBLIJSKI POGLED). SUBJEKT I OBJEKT KATEHEZE ODRASLIH

Odraslost možemo odrediti različitim mjerilima. S fiziološkog gledišta odraslost počinje tjelesnom zrelošću mladića i djevojke, psihološka zrelost znači duševnu ravnotežu u čovjeku, ekonomska zrelost ovisna je o materijalnoj osnovi koja omogućava pristojan život sebi i obitelji, intelektualna zrelost znači osposobljenost za obavljanje radnih dužnosti. Još bismo mogli tražiti definicije odraslosti no naša je namjera drugačija. Za katehetski rad, posebno s „odraslima”, presudno je mjerilo otkrivanje, što znači odraslost u vjeri i kako do nje doći. Jer pogrešno ishodište može značiti pogrešan put. Različita akademska predavanja za studente i druge kategorije intelektualaca mogu voditi prema svijesti o višoj vrijednosti, posebno ako istovremeno ne učinimo ništa za one koji ne mogu pratiti taj nivo.

Odraslost u vjeri

Biblijsko poimanje odraslosti nadilazi čovjekova mjerila i temelji se na sposobnosti odgovaranja Bogu na njegov zov (dar). Nekoliko nam značajnih događaja to potvrđuje. Kada Samuel mora izabrati nasljednika Saulu, on ima izričitu uputu: „Ne gledaj njegovu vanjštinu, niti njegovu visoku građu!... Čovjek mora naime gledati ono što je pred očima, Gospodin gleda srce”

(1 Sam 16,7). I usprkos svim očekivanjima bio je izabran najmladi, David. Slično iznenađenje dogodilo se s Jeremijom koji se preplašio teškog poslanstva: „O, svemogućí Gospodine, gledaj, ne znam govoriti, jer još sam mlad!” No Božji glas mu je obećao: „Samo idi kuda te šaljem! Govori kako ti kažem! Ne boj ih se! Ta ja sam s tobom da te čuvam! (Jr 1,6–8). Slično bismo mogli predstaviti Abrahama, Mojsija, Jonu i druge. Zrelost u vjeri ima neke značajne zajedničke karakteristike.

Mudrost u Bogu

Na kraju Govora na gori evanđelist Matija predstavlja nam misao starozavjetne mudrosti u pripovijesti o dva temelja: „Stoga, tko god sluša ove moje riječi i izvršava ih, bit će kao mudar čovjek koji sagradi kuću na stijeni. Zapljušti kiša, navale bujice, duhnu vjetrovi i sruče se na tu kuću, ali ona ne pada. Jer – utemeljena je na stijeni. Naprotiv, tko god sluša ove moje riječi a ne vrši ih, bit će kao lud čovjek koji sagradi kuću na pijesku. Zapljušti kiša, navale bujice, duhnu vjetrovi i sruče se na tu kuću i ona se sruši. I bijaše to ruševina velika” (Mt 7,24–27). U ovom kratkom odlomku očituje se poruka psalama, poslovice i drugih mudrih knjiga koje naglašavaju da je mudar onaj tko zna živjeti. Njegov pogled na svijet, na ljude oko sebe i na događaje života prodire dublje od vanjskog izgleda, zna kritički suditi koji je pravi, a koji pogrešan put. Sva ta mudrost dolazi iz „timor Dei”, straha Gospodnjega. „Strag Gospodnji početak je mudrosti” (Prop 1,7). Psalmist je klicao: „Blago čovjeku koji se boji Gospoda...” (Ps 111,1). Taj „strah Gospodnji” značajan je za sve Jahvine siromahe koji su praznih ruku, jadni sami pred sobom, ali bogati u Božjem strahu i zato mudri. To je strah koji izvire iz velike ljubavi prema Bogu i boji se tu ljubav povrijediti. Tko taj dar ne prihvati, može upoznati svu mudrost ovog svijeta, pa ipak ostati lud. Prorok Izaija zato kliče: „Teško vama koji ste mudri u svojim očima i razumni sami sebi” (Iz 5,21). I apostol Pavao naglašava kuda je dovela mudrost mudre ovog svijeta – da su razapeli Gospoda (1 Kor 2,8). Pavlova teologija jasno razlikuje mudrost ovog svijeta

koja je tjelesna i onu koja je duhovna i vidi, suđi i izabire po Božjoj volji i predstavlja zrelost u vjeri. Svojim učenicima kaže: „Braćo, ne budite djeca pameću, nego nejačad pakošću, a zreli pameću!” (1 Kor 14,20).

Sposobnost raspoznavanja

Svaki čovjek nosi u sebi moralni imperativ: čini dobro, čuvaj se lošega. Ali što je dobro, a što loše moramo naučiti. Odraslost u vjeri znači mudrost u odlučivanju, proračunatost u pozitivnom smislu. „Budite dakle mudri kao zmije, a bezazleni kao golubovi” (Mt 10,16). Na drugom mjestu Isus uspoređuje gradnju vjere s postavljanjem stupa. „Tko od vas nakani graditi kulu, neće prije sjesti i proračunati troškove ima li čime dovršiti?” (Lk 14,28). Ludom bogatašu rečeno je: „Ta što će koristiti čovjeku ako sav svijet stekne, a životu svojemu naudi?” (Mt 16,26). U nastojanju za odraslost u vjeri stalno presuđivanje i raspoznavanje podređeno je cjelokupnom životnom usmjerenju. Zato je potrebno uvoditi se u „gledanje u unutrašnjost”, poslušnost Božjim poticajima, kontemplaciju i tišinu meditacije.

Čvrstina u vjeri

Ta značajka ne znači statičnost i tvrdokornost jer je bit čvrste vjere dinamičnost, Abrahamov put u moći obećanja. Vjera nije nešto između istine i sumnje već nov način sigurnosti da će Bog obećanje ispuniti. Obećanje za kršćanina je: novi čovjek – Isus Krist u nama. Apostol Pavao u tom smislu potiče učenike da hrabro koračaju u vjeri do „savršenog čovjeka, do mjere uzrasta punine Kristove: da više ne budemo nejačad kojom se valovi poigravaju i koje goni svaki vjetar nauka u ovom bockanju ljudskom, u lukavosti što put krči zabludi. Nego, istinujući u ljubavi da poradimo te sve uzraste u Njega, koji je Glava, Krist” (Ef 4,13–15).

Vjera koja je stalno na putu još je više naglašena u Poslanici Kološanima: „Kao što primiste Krista Isusa, Gospodina, tako u njemu živite: ukorijenjeni i nazidani na njemu i učvršćeni vjerom kako ste poučeni, obilujte za-

hvaljivanjem. Pazite da vas tko ne odvuče mudrovanjem i ispraznim zavaravanjem što se oslanja na predaju ljudsku, na „počela svijeta”, a ne na Krista” (Kol 2,6–8).

Pred nama je dakle lik odraslog kršćanina koji hoda sigurnim korakom, otvoren je prema dobrim promjenama, prosuđuje svoje ideje i bira, jer zna da je na putu stalnog preobraćanja i učvršćivanja vjere.

U službi drugima

Mudar čovjek koji je postavio svoju kuću na stijenu – Isusa, ponovno će Riječ utjeloviti u sebi, postat će sol, kvasac i svjetlo (Mt 5,13), osobni, društveni i obiteljski život teći će po zakonima kraljevstva Božjega (Mt 5,20), priznavat će Božje očinstvo koje je osnova bratstva svih ljudi, neće služiti već gospodariti dobrima svijeta, njegova će osnovna hrana biti: ispunjavanje Božje volje s radošću.

Odraslost u vjeri dakle ne znači samo promjenu unutrašnjosti već i promjenu odnosa prema povijesti, kulturi i društvu. To je novi čovjek Govora na gori. Novi odnosi bratstva među ljudima ne mogu nastati drugačije već radikalnom promjenom čovjekove nutrine po Kristu. Za odraslog kršćanina vrijedi samo jedan imperativ: „Tražite stoga najprije Kraljevstvo i pravednost, a sve će vam se ostalo dodati” (Mt 6,33). „Je li tko mudar i razborit među vama?” pita apostol Jakov. „Neka dobrim življenjem pokaže svoja djela u mudroj blagosti” (Jak 3,13). Odraslost u vjeri nije i ne smije biti moranje već logična posljedica ljubavi koja nas tjera da dijelimo besplatno primljene darove (sv. Pavao, Marija). Ivan Zlatousti uputio je odgovornim za katekumene: „Ne može biti kršten onaj tko nije dobar bez napora.”

KRŠĆANIMA SE NE RAĐAMO VEĆ POSTAJEMO (Tertulijan)

Kršćanska zrelost plod je dugotrajnog rasta u vjeri i podvrgnuta je zakonima sjetve, umiranja, nicanja, cvjetanja i konačnog ploda. To vrijedi za svakog pojedinca i za najrazličitije zajednice. Iako smo kao djeca bili kršteni i pozvani imenom te ušli u zajednicu spasenih,

taj izbor moramo i sami prihvatiti u skladu s našim cjelokupnim dozrijevanjem. Kao što dijete već u sebi ima predispozicije da postane odraslo, a može taj rast prihvatiti ili odbaciti (čak i radikalno samoubojstvom), tako je i za prihvaćanje Božjeg života potrebna odluka. Ta se odluka prema starodrevnoj predaji mora vršiti pred živim Kristom danas, to znači pred Crkvom. Putem Crkve smo primili Božji život, s Crkvom taj život častimo i u Crkvi (Kristu) ćemo dorasti do pune Kristove starosti. Takva odluka koja se normalno može izvršiti u zrelim ljudskim godinama povlači za sobom i određene posljedice:

– svjesno i slobodno odbijanje starog čovjeka;

– usmjeravanje na put stalnog obraćanja;

– hrabro stati sa svojim križem na put vjere za Kristom koji je Put, Istina i Život.

Jezikom crkvenih očeva to je stalan put iz Egipta (ropstva, smrti) u obećanu zemlju (sloboda, život). Ispunjenje svih obećanja za kršćanina je Isus Krist, razapet i uskrsnuo.

Put dozrijevanja u vjeri

Kao što možemo vidjeti iz gornjih navoda kršćanstvo je put. Lik tog puta je Marija. Pokušat će uz Obrednik uvođenja odraslih u kršćanstvo i iskustva u neokatekumenatu uputiti na bitne značajke kateheze odraslih.

a) **Vjera je slušanje (Rim 10,17).** Kršćanstvo je u svojoj biti veselo naviještanje: Smrt je pobijedena, pobijedio je Život. To veselo naviještanje (kerygma) ima u sebi moć da čovjeka izmijeni i povuče ga iz smrti. Pri tome nije toliko značajan onaj tko naviješta već što naviješta. Naravno, mora biti naviješteno sa sigurnošću, moći. Izražavati mora uvjerenje onoga koji naviješta da je ono što naviješta Istina. Ta je Božja riječ upad u čovjekovu stvarnost. Uzrokuje strah, pogađa čovjeka, ali ujedno u njemu pobuđuje očekivanje, povjerenje, početnu vjeru. Oni koji su već bili u školi Ivana Krstitelja (iskušenja, trpljenje, smrt dragog čovjeka, svjesnost grešnosti i nemoći) i dovoljno su mali (ponizni), oni će se odazvati. Odlučan je njihov „fiat” – „neka bude”. U tom se trenutku u čovjeku počne radati novi Božji život.

Prva etapa kateheze za odrasle je odgoj slušanjem i otvorenosti prema Bogu. U tom se vremenu naviještanjem posreduju glavne značajke spasiteljskog nacrtu, prije svega kerygma, namijenjena i nama koji slušamo. Kateheze moraju biti dovoljno česte (po mogućnosti dva puta tjedno) tako da se ne izgubi povezanost s prijašnjim naviještanjem. Neka uvijek započnu molitvom Duhu Svetom i završe molitvom. Povremeno možemo i postaviti pitanja uz Božju riječ, tako da vjeroučenici odgovore pojedinačno. Na kraju prvog naviještanja Crkva putem biskupa ili svećenika uručuje polaznicima Sveto pismo – knjigu života. Trodnevne duhovne vježbe koje slijede za većinu su polaznika doživljaj koji do tada nisu upoznali. Novo iskustvo Božje blizine pomaže da se katehizirani odluče da nastave put, što potvrđuju s „Amen”. Tako se rađa zajednica koja će ići putem obraćenja i rasti u vjeri. Zajednica izabire odgovornog i suodgovorne, kantora i poziva svećenika koji će zajedno s njim ići tim putem.

b) Božja riječ gradi Crkvu. Prvi temelj kateheze odraslih je Božja riječ koja oživljava u zajednici. Katehizirati znači naviještavati tako da sve odjekuje. Putem postaje Sveto pismo sve više domaće. Bogoslužje Božje riječi priprema se u malim skupinama po određenim temama. Čitanja treba pripremiti tako da budu što razumljivija.

Bogoslužje Božje riječi, koje bi trebalo biti redovno (jednom tjedno), u pravilu vodi svećenik koji u ime Crkve objašnjava Božju riječ. Skupina odgovorna za taj dan pripremi prostor, znakove (ambon, križ, svijeću) i ima uvod u čitanja iz Starog i Novog zavjeta. Nakon slušanja Božje riječi svi su sudionici pozvani na odgovor (što je Božja riječ svakome osobno rekla). Na taj način Sveto pismo oživi i aktualizira se. Božja riječ polako prodire u slušaocima i počinje ih mijenjati. Otvara srce za slušanje Boga i u životnim događajima, stvara duh bratstva među slušačima i ruši pregrade nepovjerenja. Slušanje nas uči govoriti.

c) Liturgija nas ucjepljuje u Krista i povezuje s Bogom. Za katehezu odraslih presudan značaj ima liturgija – bogoslužje, koje najobuhvatnije angažira čovjekove duhovne, duševne i tjelesne sposobnosti. Naviještanje koje je

već samo povezano s bogoslužjem također je uvođenje u jezik znakova i sakramenata. Zato u katehezi odraslih ne smije nedostajati pjesme koja je viši oblik molitve.

Osim redovnih bogoslužja riječi, dragocjena je kateheza i pokorničko bogoslužje osobnom ispovijedi. Božja je riječ naime i dvosjekli mač koji prodire u čovjekovu unutrašnjost i otkriva nam našu stvarnost. To je najdjelotvornije ispitivanje savjesti. Tek kad odrasli čovjek spozna kakav je (iako se smatra kršćaninom) bit će sposoban primiti spasenje poniznom zahvalnošću. Najveća teškoća s kojom se susrećemo u katehezama za odrasle je tradicionalno uvjerenje u svoju pravdu i prirodna religioznost. Zato se u vrijeme kateheze mora rušiti farizejska pravednost i izaći na dan istina: nisam bolji od drugih. Današnji svijet ne treba uzvišenog kršćanstva već ljude koji su svim svojim ponašanjem svjesni svoje grešnosti, ali znaju za izlaz. Kad u iskrenoj pokornosti spoznaš da te Bog voli takvog kakav jesi, dakle grešnika, moći ćeš bez predrasuda prihvatiti i ljubiti čovjeka kao Krist – opraštanjem. Odrastao kršćanin prihvaća ulogu Jahvinog sluga koji se ne opire zlu, poniženjima i nepravdi, koji na sebe preuzima zlo i prljavštinu drugih, jer sam tako spašava. Najjača je kateheza euharistija koja se provodi u zajednici i ljudi koji su uvedeni i uvode se u jezik liturgijskih simbola.

d) Zajednicu gradi Duh Sveti. Pojava različitih pokreta, skupina i sekti u današnje vrijeme odraz je čovjekove potrebe za istinskom zajednicom. Najčešće je ne nalazi ni u obitelji ni na radnom mjestu, a na žalost ni u župi. Pa ipak je kršćanstvo u svojoj najdubljoj biti zajedništvo. U njega su pozvani mladi i stari, bogati i siromašni, učeni i neuki, muškarci i žene, samci i oženjeni. O katehezi odraslih u potpunosti možemo govoriti onda kada imamo pred sobom heterogenu skupinu ljudi koja se odazvala istom pozivu i stvara jedinstvo braće i sestara slušajući Božju riječ, slaveći sveta otajstva u otvorenosti Duhu Svetome.

Spasiteljska poruka namijenjena je svim ljudima i nitko ne smije biti isključen zbog spola, rase, narodnosti, kao ni zbog psiholoških, socioloških, intelektualnih ili drugih ljudskih osobina. Naprotiv, upravo jednostavni i veliki

„grešnici” često pokazuju veću otvorenost prema Božjoj riječi i iskrenosti prema čovjeku, jer se ne znaju ili ne mogu ogrnuti okloпом „savršenstva”. Vrata su u kraljevstvo Božje naime mala i samo mali mogu kroz njih ući.

Prirodni prostor kateheze odraslih je župa, kao mati koja pod svojim plaštem skriva najrazličitije ljude i skupine. U malim se zajednicama, u kojima se odvija kateheza odraslih, mora osjećati zaštita župe i svećenika; kao u laboratoriju razvija se duh zajednice koji će postupno preplaviti župe.

Prirodno je također da je zajednica kateheze odraslih koja je na putu dozrijevanja u vjeri zatvorena za nove članove koji nisu uvedeni u njen život i ne mogu ju slijediti. Zato župa mora dati priliku za nove kateheze (barem svake godine) kako bi se otvorila mogućnosti i onima koji se prvi put nisu odazvali. Tako u župi postupno nastaje više zajednica koje idu istim putem jedna za drugom.

Osim redovitih bogoslužnih susreta svaka skupina morala bi imati i dane zajedničkog bivanja (po mogućnosti jednom mjesečno izvan domaće župe), gdje bi molitvom, razmišljanjem Riječi te razmjenom iskustava i problema jedan drugome pomagali otkrivati istinu i prihvaćati se takvi kakvi jesu.

ZAKLJUČAK

Kateheza odraslih u zajednici dugotrajan je proces umiranja starog čovjeka i istovremeni rast novog čovjeka. Siguran sam da će Crkva u Sloveniji morati tražiti evangelizacijski put kateheze već krštenih odraslih (i biskupa i svećenika) ukoliko želi naviještenje utjelovljeno u

život kršćana prenositi drugim ljudima. Ako u župama budemo brinuli za sol, kvasac i svjetlo, župe će dobiti novi okus i postat će znak kojemu će se suprostavljati, ali koji će i pozivati i mnoge spasiti.

Već postoje različiti način naviještanja odraslima (redovite propovijedi, misije, roditelji vjeroučenika, skupine bračnih parova, različita predavanja, biblijske i molitvene skupine...). Sve to ima veliku vrijednost za produblјivanje vjere. Ipak u svim tim nastojanjima moramo težiti pravoj evangelizacijskoj katehezi.

UPOTRIJEBLJENA LITERATURA:

- Odlok o misijonski dejavnosti: u: Koncilski odloki, Ljubljana, 1980, str. 451–495.
- Splošni katehetski pravilnik, MKS, Ljubljana 1972.
- Kateheza v našem času..., Poslanica škofovske sinode Božjemu ljudstvu, Ljubljana, 1978.
- Catechesi tradendae, Cerkevni dokumenti 5, Ljubljana 1980.
- Zakonik cerkvenega prava, Ljubljana 1983.
- Škofovska sinoda 20 let po koncilu, Cerkevni dokumenti, Ljubljana, 1986.
- Uvajanje odraslih v krščanstvo (obrednik), Ljubljana 1978.
- Pino Scabini (izd.), Catechesi per cristiani adulti, Ed. Paoline, Roma 1987.
- Emilio Alberich, Catechesi e prassi ecclesiale, Elle di ci, Torino 1987.
- Claudio G. Morino, Catechesi e catechisti, Ed. Vivere in Roma 1987.
- Ricardo Blasquez, Le comunita neocatecumenali, Discernimento teologico, Ed. Paoline, Roma 1987.